

the **BIRD**
and the **SWORD**

a madár és a kard

Csitt, leányom,
élj tovább!

finep
selection

AMY HARMON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

AMY HARMON

the **BIRD**
and the **SWORD**

a madár és a kard

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Jeru országa

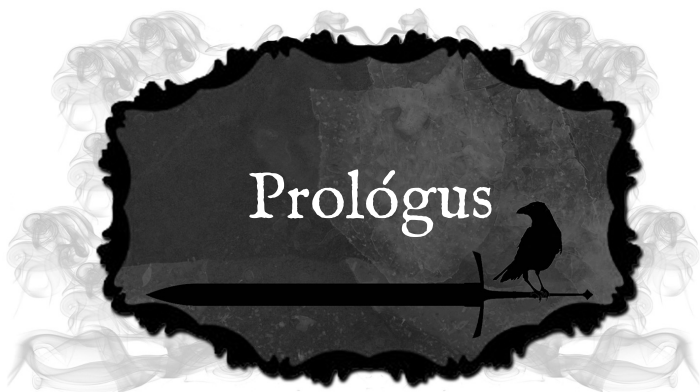

Kiejtési útmutató

Jeru – *Dzseru*
Meshara – *Mesara*
Lark – *Lárk*
Tiras – *Tírász*
Boojohni – *Búdzsoni*
Degn – *Dén*
Corvyn – *Korvin*
Kjell – *Kel*
Bin Dar – *Bin Dár*
Drue – *Drú*
Bilwick – *Bilvik*
Enoch – *Ínuk*
Quondoan – *Kvandún*
Janda – *Dzsánda*
Jyrai – *Dzsirai*
Gaul – *Gául*
Bethe – *Bítah*
Pattersley – *Petörszli*
Jerick – *Dzserik*
Shindoh – *Sindo*
Pia – *Piá*
Sorkin – *Szorkin*
Gwyn – *Gwin*
Wren – *Ren*

*Mert a beszéd élő és ható.
Élesebb minden kétélű fegyvernél.
Elhat a szívnek és a léleknek,
az ízeknek és a velőknek megoszlásáig.
Megítéli a gondolatokat
és a szívnek indulatait.¹*

¹ Zsidókhöz írt levél 4:12, Károli Gáspár fordítása alapján.

OLYAN KICSI VOLT MÉG. Csak a szeme volt nagy, kitöltötte az arcát, szürkén és borongósan, mint a lápi köd. Öt nyár után is akkora volt csupán, mint a nála két nyárral fiatalabbak, kis terme-
te aggodalommal töltött el. De egészséges volt. Sőt sosem betegedett meg. Egyszer sem. Hiába volt az alakja kecses, törékeny, mint egy kismadáré. Kis csontok és apró vonások, hegyes áll és manófül. Világosbarna, sűrű, puha haja az arcomat simító tollak érzetét nyújtotta, amikor magamhoz öleltem, tovább mélyítve a hasonlóságot.

Az én kis Larkom, azaz pacsirtám. Azonnal beugrott a név, amint megpillantottam, és beleegyezően elfogadtam Minden Szavak Atyjától, hittem, hogy így kell lennie.

– Mit csinálsz, Lark?

A hangom élesen csengett, ahogy azt szerettem volna, de a lányom nem ijedt meg, egy kicsit sem, hiába kaptam rajta olyan helyen, ahol semmi keresnivalója nem volt. Félttem, hogy megszúrja az ujját a rokka hegyes orsóján, vagy kiesik a magasan lévő, nyitott ablakon, ami az udvarra nézett. Ez volt az én különleges szobám, szerettem itt lenni,

főleg ha ő is velem volt. De azzal, hogy egyedül bejött, nem fogadott szót.

– Babákat – válaszolta, mély hangja komikus ellentétet alkotott apró természetével.

Rózsaszín nyelve kikandikált összeszorított ajkai között, látszott, hogy nagyon koncentrálni. A fonalat a kezében lévő bélelt anyagdarab köré tekerte, hogy torz fejet hozzon létre. A lábát és a karját már megcsinálta, mellette a földön pedig három másik, kész baba hevert.

– Lark, tudod, hogy nem lehetsz itt egyedül. Nem biztonságos egy ilyen kislánynak. És nem használhatod a szavaidat, amikor nem vagyok veled – róttam meg.

– De olyan sokáig nem voltál itt – felelte, rám emelve bánatos szemét.

– Ne nézz így rám! Ez még nem ok az engedetlenségre.

Lehajtotta a fejét, a válla előregörnyedt.

– Sajnálom, anyám.

– Ígérd meg, hogy nem felejtéd el, és szót fogadsz!

– Ígérem, hogy nem felejttem el... és szót fogadok.

Vártam egy kicsit, hagytam, hogy az ígérete ránk telepedjen, szétterüljön a levegőben, hogy később a saját szavai korlátozzák a lányomat.

– És most... mesélj a babákról!

– Ez itt táncolni szeret – mutatott a dudorokkal teli babára a balján. – Ez pedig mászni...

– Akárcsak egy bizonyos kis pacsirta – szúrtam közbe gyengéden.

– Igen. Mint én. Ez pedig ugrálni szeret – emelte fel a legkisebbet.

– És ez? – mutattam arra a babára, amit épp akkor fejezett be.

– Ez egy herceg.

– Ó!

– Igen. A babák hercege. És tud repülni.

– Szárnyak nélkül?

– Igen. A repüléshez nem kellenek szárnyak – csivitelte, elisméltelve azt, amit én mondtam neki egyszer.

– Mit szeretnél, lányom? – kérdeztem.

– Szavakat – felelte.

Nagy, szürke szeme tudástól csillogott.

– Mondd ki őket! – suttoztam.

Felvette a hozzá legközelebbi babát, és az ajkát a baba mellkasához szorította, oda, ahol a szíve lett volna.

– Táncolj! – súgta neki Lark hittel.

Letette a játékot a földre, és együtt figyeltük, ahogy a kis rongydarab pörögni kezd, kacska lábát és karját emelgeti, végigugrál és – forog a szobán. Halkan felnevettem. A kis Lark egy másik után nyúlt.

– Ugrálj! – buzdította, belelehelve a szót a baba mellkasába.

A játék kiugrott a kezéből, és némán szökdécselt táncoló párja mögött.

Megismételte a műveletet, a többi babának is egy-egy szót adott, és elképedve néztük, ahogy az egyik felkúszik a függönyön, a babák hercege pedig a levegőbe röppen. Két karját, mint rongyos szárnyakat kitárta, és boldog madárhoz hasonlóan lendült és alábukott.

Lark tapsikolt, táncolt és ugrált új barátaival, én pedig vele táncoltam. Olyan jól szórakoztunk, annyira belevesztünk a multságba, hogy csak az utolsó pillanatban hallottam meg a folyosón, az ajtó előtt döngő csizmás lépteket. Ostoba voltam, figyelmetlen. Nem vallott rám.

– Lark, vedd vissza a szavakat! – kiáltottam, és az ajtóhoz siettem, hogy bezárjam.

Lark elkapta a táncoló babát, és elvette a szavát úgy, ahogy tanítottam neki. Ezúttal visszafelé suttogta a szót a baba mellkasába.

– *Jlocnát!* – nyelte vissza magába a szót. A szökdécselő baba a lábánál pattogott, ezt is felkapta, és belelehelte: – *Jlárgu!*

Az ajtón dörömbölés hallatszott, és a szolgám, Boojohni kiáltott be sürgősen.

– Lady Meshara! Itt a király. Lord Corvyn üzeni, hogy jöjjön.

Elkaptam a mászó babát, ami a súlyos ajtó melletti kőfalon araszolt felfelé. Odadobtam Larknak, aki visszaszívta belőle a szót, ahogy korábban a többiből is.

– Hol van a repülő? – sziszegtem.

Eszeveszetten kutatva kémleltem a magasan lévő gerendák és sötét rések között. Aztán a szemem sarkából észrevettem. Kirepült a nyitott ablakon, és úgy repdesett, mint egy zsebkendő a lágy szellőben. De odakint most nem fújt a szél.

– Lady Meshara! – Boojohni épp olyan türelmetlen volt, mint mi, csak más okból.

– Gyere, Lark! Minden rendben. Túl magasan van ahhoz, hogy észrevegyék. Maradj mellettem, megértetted?

Bólintott. Láttam rajta, hogy sikerült megrémítenem. Volt ok a félelemre. A király látogatását sosem fogadtuk szívesen. Kinyitottam az ajtót, és illedelmesen üdvözöltem Boojohnit, aki sarkon fordult, és elindult, tudta, hogy követni fogom.

A vár tágas udvarán húsz lovas gyűlt össze, és a férjem épp a térdét rogyasztva hajlongott, amikor a szoknyám mögött Larkkal megérkeztem. Ahhoz képest, hogy mennyire megvetette a királyt, az uram most készségesen megcsókolta uralkodója csizmáját. A rettegés mindannyiunkat behódolásra készítetett.

– Lady Meshara! – mennydörögte a király, mire a férjem megkönnyebbülten felállt, és felém fordult.

Mélyen pukedliztem, ahogy azt ilyenkor elvárták, Lark pedig utánozta a köszöntésemet, tekintete találkozott a királyéval.

– Nocsak, ki van itt? A leánya, Lady Meshara?

Bólintottam, de nem árultam el a nevét. A neveknek hatalmuk van, és nem akartam, hogy tudja a lányomét. Volt idő, amikor fontolgattam, hogy én is versengek a király kegyeiért. Enoch urának unokájaként nemesnek születtem, és vonzott a Degnből származó, jóképű király, Zoltev. Ez még azelőtt volt, hogy láttam, ahogy levágja egy idős nő kezét, miután rajtakapták, ahogy a búzából hosszú arany-szalagokat fon. Könnyörögtem apámnak, hogy inkább Lord Corvyn-hoz adjon hozzá. Corvyn gyenge jellem volt, de nem gonosz, bár eltűnődtem, hogy a gyengeség vajon nem ugyanolyan veszélyes-e. Hiszen a gyenge hagyja, hogy a gonosz uralkodjon.

– Nincs fia, Corvyn? – kérdezte a király szelíden.

A férjem szégyenkezve megrázta a fejét, mintha zavarban lenne a tényről, mire előntött a düh.

– Megmutatom a fiamnak a királyságát. Egy nap mindez az övé lesz.

Zoltev király a várra, a hegyekre és a hódolva térdeplő emberekre mutatott, mintha fölöttünk az ég és a belélegzett levegő is az övé lenne.

– Tiras herceg, hadd lássanak az embereid!

A király hátrafordult a nyeregben, és előrehívta a fiát.

A királyi testőrség kettévált, szabadabbá téve az utat egy hatalmas fekete ménen ülő fiúnak, hogy odabaktathasson az apjához. A fiú nyurga és szikár volt, csupa könyök, váll, térd és lábfej, a felnőtté válás küszöbén. Haja és szeme sötét volt, majdnem olyan fekete, mint alatta a ló, bőre bársonyos, mint a Fonó aranya. Anyja, a néhai

királyné nem Jeruból származott, hanem egy délebbi országból, ami a sötétebb bőrszínről és a talpraesett kardvívókról lett ismert. A fiú magabiztosan ült a nyeregben, de a katonák valamennyire körbefogták, mintha védelmeznék. Mellkasán nem látszott a királyi címer, paripáját, a testőrség többi lovához hasonlóan, visszafogott zöldbe öltöztették, de ez akár a biztonságát is szolgálhatta. Egy népszerűtlen király – vagy akár egy kedvelt király – fia ideális célpontot jelent az emberrablóknak és a bosszúszomjas alattvalóknak.

Ismét meghajoltam. Lark elszaladt mellettem, és vakmerően, mint mindig, felemelte a kezét, hogy megérintse a herceg lovát. Az óriási állat mellett kis tündérgyermeknek tűnt. A herceg lecsusszant a nyeregből, kezét nyújtva üdvözölte a lányomat, és bemutatta neki a lovát. Lark vidáman kuncogott, kis kezét a fiúéba tette. A herceg elmosolyodott, mert Lark csókot nyomott az ujjaira. Mintha sutogni hallottam volna, amikor a szája a fiú bőréhez ért, mire előre léptem, és elhúztam onnan. Hirtelen megrémültem, hogy nekiadta egyik ártatlan ajándékát. De senki sem nézett rá vagy a hercegre.

Az egybegyűltek ekkor elhűlve kiáltottak fel, és én is felnéztem a levegőben táncoló, meg-megrebbenő fehér babára. Egy szívdobbanásnyi ideig csend ereszkedett ránk, ember és állat egyszerre figyelte a fel-le bukó ostoba teremtmény furcsa alakú galambhoz hasonló mozdulatait. Mint egy gyermek, aki képtelen távol maradni az anyjától, a baba visszatért a teremtményéhez.

– Apám, nézze! – szólt a herceg, akit elbűvölt a mókás repülő tárgy. – Varázslat!

– A babák hercege követett minket, anyám – suttogta Lark félénken.

Kinyújtotta a kezét a játék felé, amit egyetlen szóval töltött fel. *Repülj!* Olyan ártalmatlan. Olyan ártatlan. Olyan halálos.

Elkaptam a repülő babát a levegőben, és összeszorított öklömet a hátam mögé rejtettem, ahol immár Lark is kuporgott. Éreztem, ahogy kis keze kétségbeesetten kapaszkodik a szoknyámba, de nem mertem felhívni rá a figyelmet.

– Varázslat! – sziszegték a király katonái, és hirtelen megtört a rövid nyugalom.

A lovak felágaskodtak, a kardok előkerültek. A herceg rémülten figyelte a történeteket, próbálta megnyugtatni a lovát, ami pár pillanattal azelőtt még kezesen viselkedett.

– Boszorkány – lehelte a király. – Boszorkány! – ordította azután.

Karját az ég felé emelte, mintha egy másikat hírna segítségül. A szeme ingerülten villant, a lova felágaskodott.

– Ismerje el, Lady Meshara! – üvöltötte. – Térdeljen le, és ismerje el, és akkor gyors lesz a halála!

– Ha megöl, a lelke lesz az ára, a fiát pedig elnyeli az ég – figyelmeztettem.

Tekintetem egy pillanatra ifjú fiára vándorolt, aki rám nézett, közben hatalmas lova sörényébe kapaszkodva.

– Térdre! – utasított ismét Zoltev, vibrált a levegőben jogosnak hitt felháborodása.

– Ön egy szörnyeteg, és erre majd Jeru lakossága is rájön. Nem hajtok térdet a mézszárlása előtt, és nem gyóonom meg a bűnömet, mintha az Istenem lenne.

Lark nyöszörögve a markomban szorongatott babához préselte a száját.

– *Jlüper!* – hallottam a suttogását, és a vonagló baba elernyed a kezemben.

A király mintegy végső ítéletként lesújtott a kardjával. Valaki felsikoltott, de a hang nem maradt abba, mintha Zoltev kettéhasította

volna az eget, és elszabadult volna a rémület. A lányomat magam alá szorítva a földre rogytam, a baba még ott lapult a kezemben.

Nem éreztem fájdalmat. Csak nyomást. Nyomást és bánatot. Hihetetlen méretű szomorúságot. A lányom egyedül marad hatalmas képességével. Nem fogom tudni megvédeni. Éreztem, ahogy a vérem kis testére folyik. Ajkamat a fülére tapasztottam, és a minden élő dolgot leíró szavakat hívtam segítségül.

– Csitt, leányom, tartsd magadban! Minden szót, mi elhagyná ajkad! Zárd a lelked legmélyébe, míg eljő az óra, mindet tartsd rejtve! Legyen az erőd benned rejlő, ne szólj, ne mondj, míg az idő eljő! Nincsen hangod, nincsen szavad, képességed rejtve marad. Tanulj, fejlődj, de ne beszélj, hallgass, lányom, hogy tovább élj!

Hallottam, ahogy valaki felkiált, kegyelemért könyörög, és rájöttem, hogy Boojohni rám vetette magát, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy megvédjen egy újabb csapástól. De nem volt szükség újabb csapásra.

Corvyn letérdelt mellém, és rémülten siránkozott. Elemeltem a fejem Larktól, és a férjem döbbent, félelemtől könnyes, szürke szemébe néztem. El kellett érnem, hogy higgyen nekem, ha más nem, a saját érdekében. Minden erőmmel a mondandómra koncentráltam, miközben lassan a képességem is a köves udvarra szivárgott.

– Rejtsd el a szavait, Corvyn! Mert ha meghal... ha bántják, osztózol a sorsában.

A férjem szeme nagyra nyílt, míg az enyém lecsukódott, és a világ és vele együtt minden szó elcsendesedett.

Kezdetben vala a Szó, és a Szó vala az Istennél, és Isten vala a Szó.²

NEM TUDOK SZAVAKAT ALKOTNI. Nem tudok hangokat kiadni. Vannak gondolataim és érzéseim. Vannak képeim és színeim. De mind bennem reked, mert nem tudok szavakat alkotni.

De hallom őket.

A világ pezseg a szavaktól. Az állatok, a fák, a fű és a madarak a saját szavaikkal duruzsolnak.

– Élet – mondják.

– Levegő – lehelik.

– Hő – mormolják.

„Repülj, repülj!” – rikoltják a madarak, „Nőj, nőj!” – suttogják nyújtózkodva a levelek, és közben integetnek nekik.

Imádom ezeket a szavakat. Nincs bennük semmi ámtítás, semmi zavaros. A szavak egyszerűek. A madarakat öröm járja át. Ahogy a fákat is.

² János evangéliuma 1:1, Károli Gáspár fordítása alapján.

Örömmel tölti el őket a létezésük. Boldogok, mert VANNAK. Minden élőlénynek van szava, és én mindet hallom.

De saját szavaim nincsenek.

Anyám azt mondta, Isten teremtette a világot. Szavakkal. Ő teremtette a fényt, a sötétséget, a vizet, a levegőt, a növényeket és a fákat, a madarakat és a vadakat. És ezeknek porából és földjéből gyerekeket teremtett, két fiút és két lányt, akiket a saját képére formált, és életet lehelt agyagtestükbe.

Kezdetben adott ezeknek a gyermekeknek egy szót, egy hatalommal bíró szót, ami egy különleges képességet hívott életre bennük, egy értékes ajándékot, hogy vezérelje őket utazásuk során a világban. Az egyik lány a *fonj* szót kapta, és így bármiből aranyat tudott fonni. A fűből, a levelekből, a hajfürtjéből. Az egyik fiúé a *változz* szó lett, amivel át tudott változni az erdő vadjaivá vagy a levegő teremtményeivé. A *gyógyíts* szót a másik fiú kapta, hogy ellássa a testvérei betegségeit és sérüléseit. A negyedik gyermeknek pedig a *szólj* szó jutott, így meg tudta jósolni az eljövendő dolgokat. Egyesek szerint a szavai erejével alakíthatta is a jövőt.

A Fonó, az Alakváltó, a Gyógyító és az Ékesszóló sokáig élt, és sok gyermekük született. De az élet még áldott szavakkal és lenyűgöző képességekkel is veszélyes volt, és nehéz. A fű gyakran hasznosabbnak bizonyult az aranynál. Az emberi alak érdekesebbnek az állatinál. Az esély csábítóbbnak a tudásnál. Az örök élet pedig teljesen értelmetlennek a szeretet ereje nélkül.

A Gyógyító meg tudta ugyan gyógyítani a testvéreit, amikor megbetegedtek, de nem tudta őket megmenteni önmaguktól. Nem tudott mit tenni, amikor bátyja, az Alakváltó annyi időt töltött átlatként a többi vad között, hogy végül ő is egy lett közülük. A Fonó, aki szerette az Alakváltót, beleőrült a gyászba, és egyre csak font és

font, újra és újra, míg végül magából is aranyat font, és a bánat szobrává vált a világ kútja mellett, ahonnan születésekor előjött. Az Ékesszóló rájött, hogy ő mindezt megjósolta, és megesküdött, hogy többé egy szót sem szól. A Gyógyító egyedül maradt nélkülük, és belehalt meghasadt szíve fájdalmába, amit nem volt hajlandó meggyógyítani.

Gyermekeik szétszéledtek a világban, az évekből évtizedek, az évtizedekből évszázadok lettek. Számuk egyre nőtt, és már sokan éltek a szavak erejével, az átváltozás, a gyógyítás és a fonás képességével. Ám az erejük gyengült és változott a keveredések miatt. Új képességek jelentek meg, mások meg végleg kivesztek a világból. És egyesek arra használták az erejüket, hogy másoknak ártsanak.

Az Alakváltó egyik leszármazottja, egy király, aki sárkánnyá tudott változni, feldúlta a vidéket, tűzzel pusztította a földeket, és megölt mindenkit, aki szembeszállt vele. Egy nagy erejű harcos, aki a koronára vágyott, legyőzte a sárkányt, és bezsebelte a megfélemlített nép háláját. Mindenkinek egyenrangú képességeket követelt. Kijelentette, hogy azok, akik fonni, szólni, átváltozni vagy gyógyítani tudnak, nem használhatják az erejüket, mert ezzel igazságtalan előnyre tesznek szert a többiekkel szemben. Az emberek addigra egyszerre irigykedtek és félték, és sokan egyetértettek a nagyravágyó harcossal. Néhányan viszont nem. Egy nő, akinek a fiát egy Gyógyító mentette meg, azzal érvelt, hogy az Igézők képességeiből mind hasznot húznak. Egy férfi támogatta, mivel a termését egy Ékesszólónak köszönhette, aki megjósolt egy szörnyű vihart, és figyelmeztette, hogy korábban arasson.

De a félelem és az elégedetlenség hangjai mindig hangosabbak, és egyenként végeztek az Igézőkkel. Az Ékesszólókat máglyán égették el. A Fonók kezét levágták. Az Alakváltókat levadászták, mint az állatokat, amiknek a bőrébe bújtak. A Gyógyítókat pedig megkövezték

a főtereken, míg a különleges képességűek már féltek az erejüktől, és inkább eltitkolták a tehetségüket még egymás elől is.

A harcosból király lett, őutána pedig a fia uralkodott. A harcos királyok generációi egymást követték a trónon, fáradhatatlanul írta az Igézőket. Meg voltak győződve arról, hogy az egyenlőséget csakis úgy biztosíthatják, ha senki sem különleges, és a szavak erejét megsemmisítik.

Anyám rendelkezett a szavak erejével. Ékesszóló volt, a szavai mágikusak voltak. Ha beszélt, a szavaiból élet lett. Valóság. Igazság. Apám tudta ezt, és félt tőle. A szavak rettenetesek lehetnek, amikor az igazságot nem hallják szívesen.

Anyám óvatosan bánt a szavaival, olyannyira, hogy a halálakor elcsendesítette őket. Most némán nyüzsgönek körülöttem, mint nesztelen megfigyelők, várva, hogy valaki a létezésbe mondja őket.

Ahogy sétáltam, az erdő tele volt hangokkal.

Az éj suttogott hozzám, egyik szót a másik után. A bagoly megszólalt: *Ki az?* De nem volt kíváncsi a válaszra. Tudta, és nyugodtan figyelt. Fölöttem a nagy holddal, alattam a puha talajjal belemerültem az érzésbe, hogy én is a többi néma teremtmény közé tartozom. Egyek vagyunk. Úgy élünk, hogy alig vesznek rólunk tudomást. Ujjhegyeimmet a durva kéregre simítottam, és éreztem az üdvözlő választ, bár ez inkább csak egy érzés volt, nem szó. A világ aludt. Ahogy az erdő is, bár nem olyan mélyen. Az erdő világának egy része ébren volt. Neki-dőltem a fának, ami mintha barátomként üdvözölt volna, és hagytam, hogy átjárjon a béke.

A levelek között hirtelen sívítás hasított át, megtörve a nyugalmat. A fa magába fordult, és a körülöttem rajzó szavak azonnal elhalkultak, csak egy maradt. *Veszély. Veszély,* morajlotta az erdő, de ahelyett, hogy elszaladtam volna, a hang felé fordultam.

Egy állat szörnyű fájdalmakat élt át.

Nem tudom, miért indultam futva felé. De így tettem. A sötétséget kisajátító üvöltés felé siettem, bár figyelmeztetően felállt a szőr a hátamon. A rikoltás egy pillanatra elnémult, de aztán ismét felhangzott, mint egy halálkiáltás. Kibotladoztam egy tisztásra, és megtorpantam. Ott, a holdfényben a legnagyobb madár gubbasztott, amit valaha láttam. Görnyedten feküdt, a mellkasából nyíl állt ki. Tolla megremegett, ahogy zihálva beszívta a levegőt. Óvatosan közelítettem felé, egyik halk lépést tettem meg a másik után.

Képtelen voltam úgy megnyugtatni, mint anya a gyermekét, és az emberi hangok ritkán csitítják le az állatokat, hacsak nem szeretett háziállatról vagy hűséges lóról van szó. Ez egyik sem volt. A madár felemelte fényes, fehér fejét, fekete szemét rám szegezte, és gyanakvó kétségbeeséssel nézett. Szárnya ösztönösen megremegett, el akart repülni, de a mozdulatban már nem maradt erő.

Egy sas volt, amit csak távolból lehet látni, már ha egyáltalán elcsípi az ember. Fenséges volt, előkelő, fehér fejével és koromfekete, piros végű tollával. Nem mertem megérinteni, nem magam, hanem a sas miatt. Az érintésem megrémisztené, nem pedig megnyugtatná, és tovább küszködné, hogy elrepülhessen, és még nagyobb lenne a fájdalma. Leguggoltam mellé, és megvizsgáltam. Próbáltam felmérni, mit tehetek, már ha tehetek valamit, hogy enyhítsem a szenvedését.

Kezemet a hozzám közelebbi szárny legyezőszerű tollaira tettem. Lehunytam a szemem, és egy szót tereltem felé, egy gondolatba gyűjtött néma energiát. Az állatok így osztották meg velem lényegüket, és úgy tűnt, hogy különböző módokon, de ez nálam is működött, amikor hatni akartam rájuk.

Biztonság, üzentem neki némán. Biztonság.

A szárnya már nem verdesett a kezem alatt. Kinyitottam a szemem, és hálasan néztem rá. *Biztonság*, ígértem neki ismét. A madár teljesen mozdulatlanná vált, de tekintetét az arcomra szegezte, és immár fel-színesebben lélegzett.

Meg fog halni.

A nyíl mélyen a mellébe fúródott, és ha kihúzom, az gyorsabban végez vele. Ám jobban aggasztott a fájdalom és a többi állat, ami rá-találhat és lakmározhat belőle, még mielőtt elpusztulna.

Aztán ott volt maga a nyíl. Hol lehet a nyilas?

Feszülten hallgatóztam, érzékeimet kifelé irányítottam. Hallot-tam a fák beszélgetését, az éjszakai élet neszeit, a szél suhogását. Nem éreztem veszélyt vagy fájdalmat, nem érzékeltem üldözést, és nem hallottam emberi gondolatok közeledését. Lehet, hogy a sas nagy távolságot repült, mielőtt lezuhant, és megmenekült a vadászá-tól.

Fény. Éreztem, ahogy a szó kiárad a madárból. *Fény.* Eltűnődtem, hogy a vágyódása a nappalnak szól-e, mintha az megmenthetné a sorsától, mintha az éj lenne felelős a haláláért. Vagy a madár talán a fényes örökkévalóság ragyogását látta, ami egyre hívta, hogy repül-jön fel a végtelen égbe, az istenek közé.

Fény.

Addig itt maradhatok. Maradhatok hajnalig, ha kitart addig. Tá-vol tartom majd a ragadozókat, miközben ő egyik világból a másikba repül. Leültem mellé, a kezemet melle selymes tollaira simítottam. Az érintésem könnyed maradt, a szándékom felerősödött. Akara-tom erejét fájdalmas lélegzetvételébe préseltem.

Megnyugvás, mondtam neki. *Nyugalom. Csend. Béke.* A szavak bal-zsamként hatottak, de nem gyógyítottak. Végül is nem vagyok Gyó-gyító. De igyekeztem jó érzéseket táplálni belé, még ha ez inkább

csak vágy volt is. Olyan szép madár volt, a szívem szakadt meg, hogy végig kell néznem a haldoklását.

Boojohni keresni fog. Morogva, sopánkodva, sóhajtozva fájó lába és bütykös térde miatt, de akkor is keresni fog, mert szeret, és aggodni fog, ha nem érek haza hamarosan. Apám még kiskoromban magához láncolt, mint egy engedetlen kutyát. Annyira félt, hogy valami történik velem, hogy sosem hagyott őrizetlenül. Boojohni feladata volt vigyázni rám, hogy ne érjen baj. Régebben egyforma magasak voltunk, amitől úgy festettünk, mint két csibész gyerek, és állandóan keményen fegyelmezték minket. Boojohni ezt még nálam is jobban gyűlölte. De kompenzálták a szolgálataiért és a megszégyenüléséért. Az én megszégyenülésemet nem vették figyelembe.

Boojohni troll, és lapos, ruganyos orrával jelentősegteljes szakálla fölött, ami illik a homloka közepén kezdődő és a hátán folytatódó, torzonborz hajához, inkább hasonlít egy majomra, mint felnőtt férfira. Csak négy láb magas, teljesen kifejezett, és bár ruhát hord, két lábon jár, és épp olyan okos, mint bármelyik ember, Boojohni mégsem érezte soha magát közülünk valónak.

Most már jóval magasabb vagyok Boojohninál, de továbbra is ő a védelmezőm, hiába nőttem ki a pórázból. Ketrecbe nem zárnak, bár apám megpróbálta. Ha az aggodalma szeretetből fakadna, úgy könnyebb volna elviselni. De csak a saját életben maradása vezérli, meg a félelem, és a kettőnk közti neheztelés csak mélyült, miután anyám meghalt.

Halkan felsóhajtottam, épphogy kifújtam a levegőt, de a sas rám emelte a tekintetét, úgy fürkészett.

Fény, szállt fel belőle ismét a szó. Sürgetően. Kérdőn.

Hamarosan, csitítottam, és megsimogattam a fejét. Hazudtam. Nem lesz fény. A hajnal még órákra volt. De maradok, Boojohni

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

meg moroghat. A szaglása apám vadászkutyáival vetekszik. Könnyen rám találhat, ha akar.

Kényelmesebb pózba helyezkedtem, átöleltem a lábam, magam köré tekertem a ruhámat, és szorosabbra húztam a köpenyemet, hogy kizárjam az enyhén hűs levegőt. A vetés ideje gyorsan közelgett, és a hó szerencsére már eltűnt a talajról. A fák zöldbe öltöztek, a fű sűrűn nőtt alattam. A madár köré kuporodtam, fejemet a karomra fektettem, a másik kezemmel tovább nyugtattam és simogattam az állatot, gyógyulást sürgetve a gondolataimmal.

Gyenge védelmezőnek bizonyultam.

Annyira koncentráltam, akkora akarattal, minden energiámat a béke és a nyugalom üzenetébe sűrítve, hogy a gondolataim álomba ringattak.